

Hồi thứ sáu mươi chín
Lực bất tòng tâm – Ôm mối hận thù

Sở Vân giật mình cố nở một nụ cười nhưng trong lòng hết sức lo lắng, hít một hơi chân khí chuẩn bị ứng phó.

Hỏa lôi thủ tức đến đỏ bầm cả mặt, rút ngay một lưỡi trủy thủ di hình ra tay, còn Thiên lôi thủ Chu Uy thì đưa tay ra dấu cho Vu Nghi chớ vọng động, rồi bước xéo sang bên chừng ba bước, đưa mắt nhìn đối thủ nói:

- Chỉ có như thế mới có thể phân định được tất cả...

Phân định ư? Lại một cuộc chiến đẫm máu nữa xảy ra để tìm cho được kết quả của sự phân định, nhưng kết quả ấy là sự giết chóc, kẻ đã chết còn biết gì tới ngày mai để mà phân định. Còn Sở Vân này đã kiệt sức, những vết thương và sự lao lực của cuộc chiến đêm qua đã làm cho chàng gần như không còn một tý sức lực nào để mà chiến đấu.

Châu Huy hú lên một tiếng, tung người tới, quyền cước như mưa như bão giáng vào người Sở Vân từ khắp mọi nơi, khiến chàng phải tung mình nhảy sang phía bên phải thì nơi đó đúng là phía dưới khe nước rồi. Ngay lúc đó Vu Nghi liền giáng một chưởng xuống nước, tạt một cuộn nước như một con sóng ập xuống người Sở Vân, đồng thời lưỡi trủy thủ từ trên tay hắn cũng phóng tới nhanh như chớp vào ngực chàng.

Sở Vân vùng chưởng đánh bay những tia nước ấy trở lên cao, xoay mình ba vòng lướt ra ngoài một trượng tránh thoát đường đao hiểm ác của Vu Nghi, đồng thời thu chưởng lực lại, lập tức cả cột nước bị ngưng tụ trên không đã đổ ập xuống mặt mũi và khắp thân người hắn ta. Vu Nghi tức điên lên, toàn thân ướt như chuột lột của hắn lẫn xả vào người Sở Vân. Nhưng cũng ngay lúc ấy Châu Huy đã cất tiếng gọi:

- Hiền đệ, thôi đi!

Khiến cho hắn phải dừng bước lại, đưa mắt ngạc nhiên nhìn Châu Huy. Châu Huy bước tới, ánh mắt lộ vẻ buồn rầu thất vọng cực độ, dừng bước bên Vu Nghi thở dài một tiếng. Châu Huy nói:

- Hiền đệ, đừng nên đánh nữa, cả hai anh em mình đều chẳng phải là đối thủ của hắn!

- Cái gì, đại ca người nói gì? Điên rồi sao? Vu Nghi ngạc nhiên quát to, hỏi lại.

- Hiền đệ, hãy bình tĩnh nghe ngu huynh nói đã nào. Người đã theo ta hai mươi mấy năm, người đã thấy ta có lúc nào sợ chết chưa? Lúc còn trẻ ta đã không hối tiếc cái mạng này, thì giờ đây ta đã đầy râu tóc bạc rồi, ta lại tiếc cái mạng già này nữa sao? Hiền đệ, đúng là Sở Vân đã làm cho bốn giáo tan tành, đó là điều rành rành, vậy lúc này chỉ có hai anh em mình, là đệ nghĩ rằng có thể giết được hắn để báo thù sao? Lấy được mạng hắn sao?

Vu Nghi cúi đầu một hồi lâu, thở dài, ngẩng đầu lên nhìn Châu Huy, cặp mắt đầy bi phần đau thương và trách móc. Châu Huy thấy thế nói tiếp:

- Vừa rồi ngu huynh đã sử dụng tuyệt chiêu sát thủ hộ thân Lôi thần tề nộ lợi hại nhất trong bộ Cửu hoàn thiên lôi thủ ấy vậy mà hắn chỉ qua mấy cái lắc mình xoay trở là đã nhẹ nhàng tránh khỏi, còn hiền đệ đã dùng chiêu thức tối thượng Dương Vân trích tâm để công kích hắn cùng một lúc với ta. Vậy mà kết quả thế nào? Có thu hoạch được gì không? Nếu đánh nữa thì phần thắng thuộc về ai? Chúng ta chỉ còn hai cái mạng này, đem ra nộp nốt một cách vô ích như vậy thì cừu hận có báo được không? Nợ máu có đòi được không? Vậy thì cái chết của chúng ta có giá trị gì? Ta không sợ chết, ta sống cũng đã quá đủ rồi, nhưng chết một cách vô ích, không có giá trị gì thì ta chết không nhắm mắt được!

Vu Nghi cúi đầu lẩm nhẩm:

- Đại ca nói hoàn toàn đúng, nhưng biết đâu có điều kỳ tích đột nhiên..

- Kỳ tích ư? Hiền đệ, người cũng sống chừng ấy năm trời, đã tham gia hàng mấy trăm trận đánh lớn nhỏ, có lúc nào chỉ trông vào sự may mắn để giành chiến thắng không? Hay là trông vào công phu rèn luyện và kinh nghiệm chiến đấu để giành phần thắng? Hôm nay điều may mắn ấy lại càng không thể nào có để mà hy vọng...

Sở Vân bình tĩnh lại nhìn hai vị lão nhân nọ, chàng hiểu nỗi đau khổ và căm phẫn đang xáo trộn trong lòng, đó là cảnh của những anh hùng mặt lộ, tráng sĩ cùng đường, rất đáng thương cảm, Sở Vân bước đến gần phía họ nói:

- Nhị giáo đầu, lúc này tại hạ thật sự không muốn giao tranh với nhị vị, càng không muốn máu lại chảy, đầu lại rơi, thù hận thêm chồng chất. Vì sao thù cũ oán xưa không thể tìm cách phân giải, lẽ nào những kẻ thù lại không thể ngồi với nhau để hòa giải và trở thành bạn bè. Ta tin rằng nếu như hôm nay tại hạ chết dưới tay nhị vị, thì nhị vị cũng

không lấy đó làm điều vui sướng. Bởi vì bi kịch xảy ra do một bên nào phát động thì ý nghĩa cuối cùng cũng hoàn toàn giống nhau.

Một lúc lâu sau, Hỏa lô thủ Vu Nghi nói:

- Họ Sở kia, có thể người nói không sai nhưng truyền thống bất di bất dịch của võ lâm hàng ngàn năm nay là chân lý thuộc về kẻ mạnh!

Sở Vân cười nói:

- Nhị vị giáo đầu rất thẳng thắn, chỉ có điều cần phải xem kẻ mạnh chiếm được cái lý thực sự có chân không? Nếu không, sông có thể cạn, núi có thể mòn, những kẻ lừa đảo, những lời xảo ngôn chỉ có thể tồn tại nhất thời, nhưng không thể tránh khỏi bị công luận phán xét, bởi một người có thể địch được mười người, trăm người nhưng không thể thắng được cả thiên hạ.

Hai vị giáo đầu kia trầm ngâm suy nghĩ, không ai nói với ai một lời, họ như chìm dần vào suy tưởng.

Rất lâu, rất lâu sau, Thiên lô thủ Châu Huy thở dài một tiếng nói:

- Thôi, tất cả coi như là một cơn mộng ác!

Nói xong, Châu Huy kéo tay Vu Nghi bỏ đi theo một con đường nhỏ, vừa đi vừa thở dài ngao ngán.

Sở Vân đứng sững nơi đó nhìn mãi theo cho đến khi thân hình của nhị vị giáo đầu nọ đã hoàn toàn biến mất mới thở ra một hơi dài, ngồi phịch xuống đất, trên trán và khắp mặt Sở Vân những giọt mồ hôi tuôn ra đang nhỏ xuống. Những vết thương cũ chưa lành lại vừa mới trải qua một trận ác đấu rồi lại qua một cuộc đấu trí, làm sao chàng có thể chịu đựng nổi. Hít thở dưỡng thần một lúc, Sở Vân đứng thẳng lên bước tới con đường lớn rồi quay về khách sạn. Lúc đó chắc mọi người đã tỉnh dậy cả rồi. Đúng lúc ấy ngay cửa khách sạn, Đại mặc đồ thủ Khố Ty đang đứng lo lắng nhìn đông nhìn tây tìm kiếm dấu dắc. Trông thấy Sở Vân thì đã vội vàng chạy ngay đến cất giọng trách móc nói:

- Minh chủ, ôi! Minh chủ làm mọi người lo chết được! Sao Minh chủ đi đâu mà không cho ai biết cả vậy?

Sở Vân im lặng bước vào phòng mình, sáu người kia cũng theo vào. Sở Vân đem sự việc vừa xảy ra nói lại cho mọi người biết rồi cười nói:

- Tại hạ toàn thân đầy thương tích, lại trải qua hơn một ngày đêm kịch chiến, bôn ba, trưa nay không ngủ được mới đi ra ngoài. Thân thể lúc ấy thật là yếu đuối, bản thân mình là không muốn thấy máu đổ

nữa. Nhưng nếu lúc ấy hai vị giáo đầu nọ cứ khẳng khẳng đòi giao đấu thì chắc chắn họ sẽ mất mạng, còn tại hạ cũng không đạt được kết quả khá hơn họ.

Cô Yến La Hán tỏ vẻ tức tối nói:

- Người thật là.....lão đệ, lúc ấy người kêu to một tiếng thì.. Mẹ kiếp, hai lão chó chết đó có mà chạy lên trời. Người quả là khinh lão huynh và các vị này quá lắm!

Sở Vân cười lớn uống một ly trà, không nói gì, còn Thiên lang Lãnh Cương nói khẽ:

- Minh chủ, đã hai ngày rồi mà Minh chủ chưa ăn uống gì, sao ăn ít thế? Phải lo cho bản thân mình nữa chứ!

Sở Vân lắc đầu nói:

- Đắng miệng quá, không thấy mùi vị gì, nữa cả, bụng lại đầy hơi, chẳng thấy đói, chắc là mệt quá, không chừng ngủ một giấc thì sẽ cảm thấy khỏe lại đó.

- Lão đệ không phải người mệt quá đâu, mà là nhớ cái con bé ấy nhiều quá đấy, ha ha đúng rồi, quả là sơn thủy cách tương tư thậm... ha ha....

Đại mặc đồ thủ đưa ngón tay cái lên khen:

- Hay lắm, hay lắm, sơn thủy cách trở tương tư thậm, hay lắm! Văn hay, ý hay, hoàn cảnh lại càng hay, không ngờ đã giỏi võ lại tài văn! Hay! Ha ha quả là kỳ tài.

Sở Vân bật cười nghiêng ngả khiến cho Lý Khải đang đỡ Sở Vân phải cố gắng lắm mới giữ được cho chàng khỏi té. Sở Vân vừa cười vừa nói:

- Lão ca hãy tha cho tại hạ, nếu không thì tại hạ đứt ruột mà chết mất. Cái đức tính ấy của lão ca quả là thiên hạ vô địch mở miệng thành thơ, xung trận chẳng cần phải đánh đấm, chỉ chọc cười cũng đủ là địch thủ cười chết được rồi. Ha ha...

Thiên lang Lãnh Cương cố nhịn cười nói:

- Minh chủ, chúng ta định lưu lại đây trong bao lâu?

- Tại hạ nghĩ độ chừng nửa tháng, đợi tại hạ và Nghiêm lão ca lành thương thế rồi sẽ lên đường.

- Không hiểu sau đó Minh chủ định đi đâu?

Cô Yến La Hán đã trở lại nghiêm túc nói:

- Còn đi đâu nữa ngoài Đại Hồng sơn? Nhị vị hoàn chủ chớ quên

rằng trong vòng ba tháng minh chủ đã hẹn với ai rồi sao?

- À, nhớ rồi, đó là lời hẹn đại hỷ của Minh chủ. Bỏn mình đã mấy chục năm rồi đã không có minh chủ phụ nhân, lần này sẽ có. Từ hôm nay Quả Tử Hồ sẽ có chủ nội chu hiền.

Sở Vân cười nói:

- Đại khái là thế, Lê cô nương các vị đã gặp, có thể các vị không ác cảm với cô ta, không biết có phải vậy không? Nếu thế thì...

Thiên lang Lãnh Cương vội nói:

- Đương nhiên không chỉ không ác cảm mà lại còn yêu thích nữa! Lê cô nương tuyệt đẹp, tính tình lại hiền thực, đoan trang, không hề có khiếm khuyết gì!

Sở Vân nói:

- Chúng ta bàn bạc việc này một cách nghiêm túc, sau khi nghỉ ngơi nửa tháng, thì thời gian ba tháng của lời hẹn ước cũng không còn nhiều nữa, chỉ còn lại hơn một tháng thôi. Chúng ta cần phải sử dụng phần thời gian đó để làm việc khác, còn thời gian còn lại phải gấp rút đi đến đó, tránh sai hẹn.

Đại mặc đồ thủ hỏi:

- Không hiểu Minh chủ định làm việc gì trước?

- Thứ nhất phải cử người thông báo cho Phó Minh chủ tụ họp nơi hẹn, thứ hai nỗ lực truy tìm Bạch vũ công tử và Tiêu Vận Đình. Thứ ba phải lo tìm lễ vật cho hôn lễ. Những việc ấy chúng ta phải phân người ra mà lo liệu mới mong xong được!

Cô Yến La Hán nói ngay:

- Muốn phân gì thì phân, lão phu phải cùng với người một đường!

Sở Vân trầm giọng nói:

- Ân oán đã kết quá nhiều, và phải giải trừ cho hết. Sau khi đã làm xong những việc này, chúng ta phải trở về Quả tử hồ an cư giữ nghiệp. Qua rất nhiều ngày tháng bôn ba này rồi, không hiểu các vị định làm gì? Nhưng tại hạ đã có quyết định...

Mọi người im lặng, ai nấy đều chăm chú trang nghiêm đón chờ quyết định của Sở Vân.

o O o